

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2024, č. j.: CPR-26701-2/ČJ-2024-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2024, č. j.: CPR-26701-2/ČJ-2024-930310-V241, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), na základě odvolání částečně změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 5. 4. 2024, č. j.: KRPA-416376-17/ČJ-2023-000022-SV. Napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že podle ust. § 120a odst. 1 písm. d) z.p.c. není vycestování žalobce možné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností dle ust. § 3 s.ř. a bylo opomenuto zjišťování skutečností ve prospěch žalobce. Rovněž byla porušena ust. § 2 odst. 3 a 4 s.ř. Samotná forma uloženého opatření i délka správního vyhoštění byly vyměřeny zcela nepřiměřeně okolnostem případu. Žalobce se dobrovolně dostavil na pracoviště prvostupňového orgánu, kde chtěl řešit svou situaci, a tak ukončit protiprávní stav. Nebyla také dostatečně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobce ve smyslu ust. § 174a z.p.c., neboť nebyly zohledněny jeho dosavadní bezúhonnost a skutečnost, že se jednalo o ojedinělý exces z jinak řádného plnění pobytových povinností.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 20. 12. 2023 v 11:20 hodin se žalobce dobrovolně dostavil na pracoviště prvostupňového orgánu ve věci pobytu na území. Bylo přitom zjištěno, že žalobci skončila platnost dočasné ochrany dne 10. 11. 2022 (úřední záznam ze dne 20. 12. 2023, č. j.: KRPA-416376-1/ČJ-2023-000022).
6. Dne 20. 12. 2023 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-416376-10/ČJ-2023-000022-UA).
7. V rámci svého výsledku dne 20. 12. 2023, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-416376-11/ČJ-2023-000022-UA, žalobce mj. uvedl, že do Schengenského prostoru přicestoval přes Slovinsko dne 13. 11. 2022, pobýval dva dny v Bulharsku, kde požíval dočasné ochrany, a poté čtyři dny v Itálii; o dočasnou ochranu záměrně žádal jen v České republice. Nebyl si vědom zrušení dočasné ochrany v České republice ke dni 10. 11. 2022. V České republice, kde žije pouze jeho teta, chce zůstat kvůli práci, je svobodný, bezdětný, nemá vůči nikomu vyživovací povinnost a o nikoho ani nepečuje. Matka s bratrem žijí v Německu, zatímco prarodiče pobývají v zemi původu. Cítí se zcela zdravý, ve vycestování mu brání pouze válka, o azyl nežádal.
8. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 5. 4. 2024, č. j.: KRPA-416376-17/ČJ-2023-000022-SV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ust. § 120a odst. 1 písm. d) z.p.c. není jeho vycestování možné.
9. Následně podal žalobce odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, přičemž odvolací námitky se zčásti shodují s žalobními body.
10. Dne 25. 7. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V.
Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci řízení ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, (...), a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území (...) bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. d) z.p.c. *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, není-li podle policie vycestování cizince možné.*
15. Podle ust. § 179 odst. 1 z.p.c. *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
16. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce vstoupil do Schengenského prostoru dne 13. 11. 2022 a pobýval v České republice neoprávněně ode dne 11. 2. 2023 (kdy skončilo období 90 dnů v rámci 180 dnů na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1806) do dne 20. 12. 2023 (kdy se dostavil na pracoviště orgánu I. stupně). O uvedeném svědčily žalobcův cestovní doklad a úřední záznamy ze dne 20. 12. 2023, stejně jako sdělení bulharských orgánů o neudělení dočasné ochrany (sdělení žalované ze dne 5. 1. 2024). Sám žalobce během svého výslechu potvrdil, že skutečně na území Schengenského prostoru vstoupil dne 11. 2. 2023 a od té doby z něj již nevycestoval. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy zjištěn dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c.
17. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval, že „konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložení správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

18. Správní orgán I. stupně i žalovaná se podrobně zabývaly také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobce k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobce je svobodný, bezdětný, v České republice nemá kromě tety žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek, naopak v zemi původu žije jeho prarodiče. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí starat o jinou osobu. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že nebyla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a z.p.c. Ve vycestování do země původu žalobci brání aktuálně probíhající ozbrojený konflikt, kvůli čemuž je napadené rozhodnutí nevykonatelné, jak žalovaná správně zmínila na s. 8 napadeného rozhodnutí.
19. Doba, po kterou žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, ba při dolní hranici (v dolní pětina zákonné sazby), a správní orgány ji řádně odůvodnily. Za situace, kdy žalobce na území pobýval neoprávněně více než deset měsíců, nelze v postupu žalované shledat zneužití správního uvážení. Současně nelze přisvědčit žalobci stran námitky o vzetí v úvahu toliko skutečností v jeho neprospěch, naopak se v napadeném rozhodnutí (resp. prvoinstančním rozhodnutí) pojednává o jeho dobrovolném dostavení se za účelem řešení pobytu a spolupráci se správním orgánem.
20. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. září 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.